

Mary Waters-Sayer

Baden in blauw

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Kat liep door de voordeur naar binnen. Ze zag het gebeuren, maar kon er niets meer tegen doen. De snelle, geruisloze boog van de moker stopte abrupt op de plek waar die door de gladde gipswand heen beukte. Ze kneep haar ogen dicht, tijdelijk verdoofd door de kracht en het geluid van de impact. In de oorverdovende stilte die volgde tuurde ze door het in het zonlicht dwarrelende stof. Ze zette een stap dichterbij. Kleine stukjes gips verpulverden knarsend onder haar schoenzolen.

De aangrenzende kamer was door de nieuwe opening duidelijk te zien. De wand was tot haar verrassing hol. Tussen de dunne lagen crèmekleurig gips in beide ruimtes zat alleen maar een smal houten raamwerk, net zichtbaar tussen de ruwe randen van het gat, en verder niets. Dit was een oud huis. De bedrading en de leidingen waren zo vaak aangepast dat er een... Hoe had de aannemer het nou genoemd? Een kijkoperatie? Dat er een kijkoperatie nodig was om vast te stellen wat nu waar zat in de wanden. Om de een of andere reden had ze verwacht dat het er iets subtieler aan toe zou gaan. Het woord operatie had niet aan een moker doen denken.

De aannemer bracht de moker heel soepeltjes omhoog en liet die tegen zijn schouder rusten. Hij keek haar met twinkelende ogen vanachter zijn veiligheidsbril aan. 'Daar sta je van te kijken, hè, moppie? Van iets zo stevig als een wand.'

Ze knikte, haar hart bonkte. Het voelde alsof ze de kracht van de mokerslag had geabsorbeerd. Er zat stof in haar ogen en dat jeukte.

Terwijl de aannemer de trap beklom, keerde Kat terug naar de grote zitkamer die de helft van de breedte en de gehele diepte van het gebouw in beslag nam. Ze liep langzaam naar het grote raam dat uitkeek op de rij huizen met façades van crèmekleurig pleisterwerk aan de overkant van de brede straat.

Het leek wel alsof ze alles voor het eerst zag. Was het mogelijk dat ze nog nooit op precies deze plek had gestaan? Ze waren pas net in het huis getrokken toen zij naar New York was vertrokken. Hier zag alles er anders uit.

Kat stond aan de rechterkant van de grote kamer, ver van het raam af, in het donker met haar schouder tegen de wand geleund. Ze keek uit op de bleke silhouetten van de huizen aan de overkant, identiek aan dat van haar. De bomen waren nu kaal, hun knoestige takken bevroren in de winterse kou. Ze liet haar blik naar de Griekse ambassade glijden. Zelfs in de duisternis van de vroege ochtend vormde de meer sobere façade van baksteen een scherp contrast met de vale paleisjes in de rest van de straat. Links daarvan was de achteringang naar Holland Park; een kleine houten deur in een witte muur. Wat een onwaarschijnlijke doorgang naar wat erachter lag, zo anders dan de hoofdingang aan Kensington High Street. Daar was een smeedijzeren hek dat aan twee stenen kolommen was gehangen en bezoekers op een manier welkom heette die beter bij een koninklijk park paste.

Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze eerder dit jaar het huis in was gelopen. Ze had zich als een kind gevoeld toen ze de grote dubbele deuren was gepasseerd, de grootse trap op was gelopen en de holle, lege kamers had verkend. En als een kind was ze er verliefd op geworden. De kale roomkleurige wanden, met op vijf-enhalve meter hoogte de complexe kroonlijsten en ornamenten. Het doorleefde hout en de gladde marmeren vloeren. Het was haar allemaal zo ontzettend romantisch voorgekomen, vol karakter en mogelijkheden, zoals dat met alle dingen is die braak liggen. Jonathan had er een gewoonte van gemaakt om haar 's avonds als hij van zijn werk kwam bij de voordeur vandaan te bellen om erachter te komen waar ze in het huis was. Niet dat ze de laatste tijd vaak thuis waren geweest. Jonathan was de dag voor haar thuiskomst naar Hongkong vertrokken. Dat was zijn derde reis in drie maanden tijd om een grote onderneming te bezoeken, een voormalige concurrent, die interesse had getoond in het aankopen van het bedrijf. Dat zou een opwindende ontwikkeling zijn als het niet een vrijwel jaarlijks terugkerende gebeurtenis was die tot op heden niets had opgeleverd.

Ze was zelf eerder deze week teruggekomen en ze had een soort rust gevonden, een zekere troost geput uit de parallellen tussen het troosteloze ijskoude seizoen en de gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Ze wist dat dit niet zo zou blijven. Als de lente kwam dan zou die de stad en haar erbij weer nieuw leven inblazen. Zelfs nu verstreken er al hele uren dat ze niet aan haar moeder dacht. Niet vaak, maar er waren er toch al een paar geweest.

Kat spitste haar oren in een poging vast te stellen waar de aannemer zou kunnen zijn, deze vreemde in haar huis. Ze hoorde gedempte geluiden van de bovenste verdiepingen komen, maar na meer dan honderd jaar had het huis zo zijn eigen geluiden en

ze begon die taal pas net te leren. De geluiden en de stilte. Het gekraak en gezocht. En trouwens, het echode er ook nog steeds door de afwezigheid van meubels en vloerkleden.

Het was eigenlijk Will die het grootste deel van het huis in beslag had genomen. Hij reed op zijn step door de eetkamer waar alleen hun tafel en stoelen in stonden, die hier opeens piepklein leken. In de meeste hoeken stonden nog andere stepjes geparkeerd en was ander speelgoed opgestapeld en de kussens van de bank brachten meer tijd door opgestapeld als fort dan op de bank. Zonder zich te bekommeren om beschadigde verf of bekleding kon hij zich uitleven.

Ze schrok op van het onverwachte geluid van de telefoon dat de stilte verbrak. Ze nam het gesprek aan, meer om het ding het zwijgen op te leggen dan om een andere reden.

‘Hé, schoonheid.’ Jonathans stem klonk haast net zo ver weg als hij zelf was.

‘Hoe laat is het daar?’ vroeg ze zich hardop af.

‘Laat. Of vroeg. Ik weet het niet. Hoe gaat het met onze jongen? Is hij al in Hampshire?’

‘Je weet hoe je ouders zijn. Ze waren er zo vroeg mogelijk.’

‘En hoe gaat het met jou? Moet ik naar huis komen?’

Het aanbod was gemeend, dat wist ze, maar ze schudde haar hoofd al. ‘Dat zou heel fijn zijn, maar je kunt hier toch niets doen. Je moet nu daar zijn.’

‘Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben. Kowloon heeft vanmorgen een intentieverklaring getekend. Het ziet ernaar uit dat het deze keer serieus is.’

‘Nu? Bij deze aandelenkoers?’ Terwijl ze dat zei, besepte ze dat ze niet wist wat de koers was. Ze had er al in geen dagen naar gekeken.

Ze herkende het bedrijf tegenwoordig nauwelijks meer. Twee jaar geleden had ze met Jonathan op een zonnige ochtend in oktober in de City in het kantoor van een bankier gezeten. Ze hadden op een beeldscherm naar een weergave gekeken van de bijgehouden cijfers die stegen en nog eens stegen, en ze had begrepen dat er iets aan de gang was wat hen zou veranderen. Verdwenen was het snelle, ambitieuze en flexibele groepje collega's. In plaats daarvan was er een echte grote naamloze vennootschap. Met elk stapje omhoog had ze hem verder verwijderd zien raken van waar hij mee bezig was en dichterbij in de buurt zien komen van wat hij had achtergelaten. Ze zag de houding van de bankiers bij elke kleine stijging steeds eerbiediger worden. Duizenden werknemers in vele landen verspreid over de hele wereld, regelgeving, structuur, politiek, en advocaten, advocaten en nog eens advocaten. Het was altijd makkelijker om van iets te houden wat je in je handen kon houden. Het bedrijf was te groot en te complex geworden voor welk individu dan ook om het zo te kunnen doorgronden, hoewel Jonathan er nog het dichtst bij in de buurt kwam.

‘Het is de snelheid waarmee het gaat. Ze zijn bang dat de deal met de Chinezen de verkoop nog sneller zal opschroeven dan zelfs wij hadden verwacht. Ze beseffen dat ze hun slag moeten slaan voor we het advies voor het eerste kwartaal updaten. En ze hebben gelijk.’

Ze herkende die scherpe, snelle cadans. Dit was een taal die ze kende, een wereld die ze begreep.

‘Ik weet het niet. Zo'n verklaring zegt nog niets. En de deal met de Chinezen is ook niet echt iets nieuws. Waarom komen ze nu dan eindelijk in beweging?’

‘De reden is niet belangrijk, zolang ze maar bereid zijn om ons te betalen wat het waard is.’

‘En wat is het waard?’

‘Iets is waard wat een ander bereid is ervoor te betalen.’

‘Dus je kunt gewoon waarde toevoegen door er meer voor te betalen dan wat het waard is?’

‘Tuurlijk, dat gebeurt zo vaak.’

Ze zuchtte eens, te moe om zich er verder in te verdiepen. ‘Oké, dus wat bieden ze dan? Dringen ze nog steeds aan op een aandelenruil?’

‘Kat... Ik ben niet geïnteresseerd in je mening over wat het moet opleveren. Daar hebben we een heel team van analisten voor.’

Ze hoorde de subtiele nadruk op het woord analisten.

‘Ik wil gewoon jouw kijk op de zaak.’

De telefoonlijn kraakte. Het was lastig om over zo’n grote afstand de stilte te bewaren. Alsof zonder de woorden de verbinding het zou begeven onder het gewicht van alles wat tussen hen speelde.

‘Wat moet ik doen als we verkopen?’ vroeg hij.

‘Iets anders.’

Hij lachte, door zijn slaapttekort was het een ruw geluid. ‘Zo simpel is het, hè? Maar dan gooi ik de handdoek in de ring. Ik zou dan mijn invloed opgeven. En waarvoor? Geld?’

Ze leunde tegen het ijskoude glas en deed haar ogen dicht. Ze liet hem praten, luisterde naar zijn stem in de duisternis. Dit was wat hij wilde. Wat hij nodig had. Ergens in het vervagende duister strekte de dag zich voor haar uit. Ze was al vroeg opgestaan om Will uit te zwaaien voor een logeerpartij van twee weken op het platteland bij zijn grootouders. Ze was lang voor zonsopgang wakker geschrokken. Ze was naar zijn kamer gegaan en was tegen zijn warme, slapende lijfje gekropen. Ze had zijn kleijongensgeur opgesnoven en had het rijzen en dalen van zijn rug tegen

haar borst gevoeld. Misschien was dit wel alles wat er was, had ze gedacht.

Het was Kat niet meer gelukt in slaap te vallen en ze had deze tijd gebruikt om een aantal heel creatieve en semigeloofwaardige redenen te bedenken waarom Will niet naar het platteland kon gaan. Maar geen enkele reden was geloofwaardig genoeg. Ze had gevochten tegen haar behoefte hem thuis te houden, hem bij zich te houden. Hij had zo'n zin in zijn uitstapje naar het huis van zijn grootouders, een jaarlijks bezoekje aan zijn oudere neefjes en nichtjes waar hij zo tegen opkeek. Ze wilde niet egoïstisch zijn. En misschien had ze ook wel tijd nodig om haar verdriet te verwerken. Ze wilde Will daar niet mee belasten. Maar het idee in een deken gewikkeld te zitten huilen leek haar zowel onwaarschijnlijk als nutteloos.

Ze had een foto van Will die een paar minuten na zijn geboorte was genomen. Ze lag op het ziekenhuisbed met een paar kussens in haar rug, hield hem in haar armen en Jonathan leunde over haar schouder. Gedurende de weken nadat ze hem mee naar huis hadden genomen staaarde ze soms naar die foto, wachtend op dat moment dat ze overweldigd zou raken door emoties, iets waar iedereen haar over had verteld. Ze wist dat die foto op een dag alles voor haar zou betekenen.

Ze deed haar ogen open en zag het gezicht van haar moeder in het gladde glas voor zich. 'En hoe is het nou?'

'Hongkong?'

'Morgen.'

Hij lachte zacht.

Kat hoorde de ruis op de lijn en die herinnerde haar aan de afstand tussen hen. Toen ze het gesprek beëindigde, zag ze de aanemer in de deuropening staan. Hoelang stond hij daar al? Hij zag er kleiner uit door het hoge plafond.

Toen hij zag dat hij haar aandacht had, wees hij met een dikke vinger naar vier grote rechthoeken natte verf op de verder kale wanden. De verschillende gradaties van een subtiele crèmekleur waren moeilijk van elkaar te onderscheiden in het zwakke ochtendlicht.

‘Om u een beter idee van de kleuren te geven. Het zou snel moeten drogen. Excuses voor de stank.’

Kat liet haar hoofd iets naar achteren zakken en ademde diep in. ‘Dat is niet nodig. Ik ben dol op deze geur.’

Hoofdstuk 1

Nadat er nog een bouwvakker was gearriveerd en er een onregelmatig concert van gehamer klonk, verliet Kat het huis. Ze liep door Holland Park, blij met de betrekkelijke rust op de paden tussen de bomen. De boomtoppen strekten zich uit om het warme roze licht van de laagstaande zon te vangen. Aangezien het richting het eind van januari liep was er minder dan twee uur zonlicht per dag. Het leek haast onmogelijk dat over een aantal weken de narcissen al zouden bloeien. Die wachtten allemaal onder de grond op hun moment. Ze trok haar sjaal wat dichtër om haar nek heen. Als het in de winter te koud of te nat was om buiten hard te lopen, dan deed ze dat op de sportschool aan de andere kant van het park.

Jarenlang hardlopen over lange afstanden had zijn tol geëist van haar knieën. Tegenwoordig liep ze nog maar een paar keer per week iets van zeven kilometer. Ze zorgde ervoor dat ze binnen haar tijd liep, ongeveer een kilometer per vijf minuten, wat inhield dat het altijd al veel te vroeg voorbij was. Op de dagen dat ze hardliep, kwam ze op weg naar huis altijd langs de Griekse ambas-

sade. De bewaker zat op een klapstoel in zijn kleine hokje en hij keek dan op van zijn krant om naar haar te glimlachen, terwijl ze bedekt met een laagje ochtenddauw en zweet aan kwam lopen. Hij begroette haar altijd met dezelfde vraag: 'Waarom?'

Hardlopen bood haar troost. Toen de ziekte van haar moeder zich net had geopenbaard, had ze een paar afspraken met zichzelf gemaakt. Als ze 's ochtends anderhalve kilometer extra liep, dan zou haar moeder meer witte bloedlichaampjes aanmaken. Als ze twee minuten van haar normale tijd schaaftte dan zouden de uitlagen van deze week goed zijn. Die gedachten waren zomaar opgedoken en ze had maar al te goed beseft dat die zowel zinloos als kinderachtig waren, maar toen die eenmaal in haar hoofd zaten kon ze ze niet van zich afzetten. Het was een soort actieve manier van bidden geworden.

Ze koos voor een uitdagende snelheid op de loopband en had er ongeveer de helft op zitten toen ze zijn gezicht zag. Hij kwam opnieuw haar wereld binnen, net boven het waterfonteinje, links van de pilateszaal. Ze herkende hem meteen. Het was mogelijk dat ze naar adem had gesnakt, maar dat wist ze niet zeker aangezien het geluid zou zijn opgegaan in het lawaai in de sportschool. Zijn haar was donkerder, minder woest, waardoor zijn gezicht groter leek. Hij leek zo dichtbij te zijn, of misschien kwam dat gewoon doordat ze hem op tv zag. Hij zei iets, maar ze kon hem niet verstaan. Ze stapte wat onvast op de harde zijanten aan weerszijden van de loopband van het apparaat, maar de band zoefde verder. Ze duwde het stekertje van haar koptelefoon in de daarvoor bedoelde opening en koos voor het audiokanaal van de BBC. Ze had de vraag van de nieuwslezer gemist, maar ze kwam binnen tijdens de pauze, altijd die pauze om na te denken over het antwoord, dat daarna in één rustige stroom kwam.